

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **R. R.**, zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2020, č. j. 2 Az 56/2018 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 2. 7. 2020, č. j. 2 Az 56/2018 - 59, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2018 č. j. OAM-1041/ZA-ZA11-VL13-PD1-2016, jímž bylo podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o prodloužení doplňkové ochrany.

II.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[3] Stěžovatel namítal, že městský soud ignoroval skutkové okolnosti případu, neboť jsou objektivně dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Městský soud nepostupoval při vydání napadeného rozsudku v souladu se zákonem, neboť se řádným způsobem nevypořádal se všemi prezentovanými důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu, tyto naopak zčásti nemístně zlehčoval a zčásti ignoroval. Stěžovatel přitom v rámci předcházejícího řízení jasně prezentoval obavy z návratu do Uzbekistánu, protože v jeho vlasti v současné době panuje diktátorský, nedemokratický režim. V případě nuceného návratu stěžovatele do Uzbekistánu proto

nelze vyloučit, že by mu hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení. Stěžovatel se proto s ohledem na prokazatelně dlouhodobě špatnou politickou situaci v zemi původu důvodně obává případného návratu do Uzbekistánu, když jeho bezpečné vycestování do země původu reálně není možné. Situace v Uzbekistánu je napjatá a země nezaručuje základní standardy dodržování lidských práv. Stěžovatel se domnívá, že jeho vycestování není bezpečné a v případě návratu má strach o život a zdraví. Uvedená fakta nevzal městský soud v rámci přezkumu postupu správního orgánu v potaz. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud by městský soud ověřil řádně veškeré stěžovatelem tvrzené skutečnosti, jež potvrzují pravdivost jeho tvrzení uvedených v podané žádosti, pak by musel dojít k závěru, že je naplněn přinejmenším důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Stěžovatel je současně přesvědčen, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť není dostatečným a řádným způsobem vyvrácena argumentace stěžovatele použitá v rámci podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany i v navazujícím řízení, která jednoznačně potvrzuje důvodnost podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

III.

[4] Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti. Pouze přípustná kasační stížnost může být soudem věcně projednána.

[5] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, věť za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věť před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Rozhodnutí krajského soudu je tedy přezkoumáváno v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73).

[6] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[7] V daném případě stěžovatel napadl kasační stížností rozsudek městského soudu, kterým soud zamítl jeho žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení ve věci prodloužení doplňkové ochrany podle § 25 písm. d) zákona o azylu. Důvodem zastavení správního řízení byla skutečnost, že ačkoliv bylo stěžovateli v souladu se zákonem řádně a včas doručeno předvolání k pohovoru ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, stěžovatel se ve stanoveném termínu k pohovoru nedostavil. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný stěžovatelovu žádost o prodloužení doplňkové

pokračování

ochrany meritorně neposuzoval. S ohledem na charakter správního rozhodnutí se při jeho přezkumu věcnými důvody stěžovateli žádosti nezabýval ani městský soud.

[8] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelem uplatněné důvody kasační stížnosti nesměřují vůči napadenému rozsudku městského soudu, dokonce ani proti rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel v kasační stížnosti ani částečně nezpochybňuje rozhodovací důvody městského soudu. Stěžovatel neuvádí, v čem spočívalo pochybení městského soudu, které by mělo být důvodem, jehož oprávněnost by měl Nejvyšší správní soud posuzovat. Takovým důvodem by v posuzované věci mohla být tvrzená nezákonnost rozhodnutí o zamítnutí žaloby, pokud by stěžovatel zpochybnil skutková zjištění městského soudu nebo jeho právní hodnocení, pokud šlo o naplnění podmínek pro postup podle § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť to byla jediná otázka, kterou městský soud posuzoval. Jen k tomu lze upínat důvody kasační stížnosti, neboť ty vždy musejí odrážet rozhodnutí soudu. Jestliže stěžovatel svými námitkami nijak nereaguje na argumentaci a konkrétní závěry městského soudu, nejedná se o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, publ. pod č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 Azs 101/2020 - 17, body 11 a 12, nebo ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63).

[9] Současně tu nebyl ani důvod k tomu, aby zdejší soud hleděl na takovou kasační stížnost jako na podání trpící vadami, které by byl povinen odstraňovat podle § 109 odst. 1 s. ř. s. Toto ustanovení slouží soudu k tomu, aby zajistil doplnění kasačních důvodů u těch kasačních stížností, které jsou podány jako blanketní, tj. neobsahují vůbec žádnou argumentaci (ani pokus o ni). Takové blanketní kasační stížnosti ve skutečnosti jen ohlašují úmysl uplatnit k výzvě soudu konkrétní kasační důvody a kromě označení účastníků, napadeného rozsudku a citace některých písmen § 103 odst. 1 s. ř. s. v nich nebývá žádný další text. Postup podle § 109 odst. 1 s. ř. s. ale není určen k tomu, aby soud, který obdrží rozsáhlý a strukturovaný text jevící se jako zdůvodněná kasační stížnost, pedagogicky vedl právního profesionála zastupujícího v kasačním řízení, upozorňoval ho na smysl kasační stížnosti (který je zřejmý ze zákona) a nabádal ho k vylepšení jeho podání.

[10] S poukazem na výše uvedené Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítl, protože je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2020

Mgr. David Hipšr

předseda senátu